

A TE HITEDEL.

Én szép anyám, te gögös, drága, büszke,
Áldott szíved, mely sorsomat foganta,
Forró, dacos; az ősz fáradt ezüstje
Nem lepte még, bár sose fogna rajta.

Hajad sötétje már ezüstbe hamvad,
Szemed mélyebbre húnny pillád alatt,
Illan a vágy, az évek elrohannak,
A terhes élet — könnyű pillanat.

De szíved, mint alkonyi nap elárad,
Mikor leszáll a tenger — végtelenbe
És csupa fény, lázas, forró imádat;
És a szíved leáldoz a szívembe.

Hitem, amely benned fogantatott,
Szívem, amely hordozza sűrű lázad,
Virraszt, s virrad: hiteddel lázadok,
S hírrel téged hirdetek a világnak.

Forrás az ajkam: lelkedből fakadt,
Áradja lángoló hited, dacod
Szívem dobogja forró vágyadat,
Mely bennem él, s benned fogantatott.

(Budapest.)

MONOSTORI HUGÓ.
